

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: تی پری میسان - parThierry Meyssan

برگردان از: حمید محوی

۰۶ اپریل ۲۰۱۴

ترانامه اخضر ابراهیمی

پس از شکست گردهمایی صلح ژنیو ۲، فرستاده ویژه وزرای سازمان ملل متحد و اتحادیه عرب، اخضر ابراهیمی، برای ملاقات مجدد تاریخی تعیین نکرده است. او اتهامات را کاملاً متوجه سوریه دانسته و چنین تبلیغ می کند که گوئی قربانی جنگ در عین حال متهم ردیف اول نیز بوده است. از دیدگاه تی پری میسان، آقای اخضر ابراهیمی نه تنها قاضی بی طرفی نیست بلکه گزینش او برای مأموریتی که به عهده گرفته، وادار ساختن سوریه به پذیرش همان سرنوشتی است که او به کشور خودش تحمیل کرد: یعنی جنگ.

شبکه ولتر | دمشق (سوریه) | ۴ اپریل ۲۰۱۴

او خود را به عنوان طرفدار جهان سوم معرفی می کند، اخضر ابراهیمی آخرین شخصی است که پیش از رپوده شدن اسرارآمیز مهدی بن برکا و سپس قتل او، برای مقام معاون سردبیری جنبش غیر متعهد ها برگزیده شد. از تاریخ استقلال الجزائر، او به شکل پی در پی سردبیر وزارت امور خارجه، سفیر الجزائر در مصر، و سپس نماینده عالی مقام اتحادیه عرب و سازمان ملل متحد در سر تا سر جهان بوده است. او به الجزائر بازفرخوانده شد، سال ۱۹۹۱ تا ۱۹۹۲ وزیر امور خارجه بود.

گردهمایی ژنیو ۲ شکست خورد، زیرا ایالات متحده تصمیم گرفت که به جای رعایت احترام به توافقات ژنیو ۱ از موضعگیری سعودی ها پشتیبانی کند، از سوی دیگر، به این علت که ریاست آن به عهده اخضر ابراهیمی بود، با آگاهی به این امر که او فرد بی طرفی نیست و به جای جست و جوی صلح مشخصاً در رکاب واشینگتن گام برمی دارد.

با مشاورت روسیه، سوریه پذیرفت که فرستاده ویژه بان کی مون ریاست نشست های گردهمایی را به عهده بگیرد. در آن دوران مسکو امیدوار بود که واشینگتن به قول و قرارهایش پایبند باقی بماند. دمشق بیست و پنج سال پیش را در رابطه با معاهده طائف به یاد داشت، در آن دوران اخضر ابراهیمی دشمن سوریه نبود. با این وجود، رأی کنگره ایالات متحده در یک جلسه سرّی برای تأمین مالی القاعده (۱)، نبود اعتبار نمایندگی و اقتدار هیأت نمایندگی مخالفان سوریه، حذف دعوت ایران در روز پیش از آغاز گردهمایی، و سپس سخنرانی مقدماتی وزیر امور خارجه جان کری که تمام مسؤولیت ها را متوجه سوریه دانسته بود (۲)، بی آن که مواعی را یادآور شویم که اتحادیه اروپا برای جلوگیری از ورود هیأت نمایندگی سوریه در سوئیس به عمل آورد (۳)، تماماً نشان داد که مسکو دچار اشتباه شده بوده و یا به اشتباه انداخته شده است.

جلسه مونتر و مشخصاً برای متهم ساختن سوریه راه اندازی شده بود و سوریه نیز در این دام افتاد. در واقع، خود ایالات متحده مداخله مخالفان را طرح ریزی کرده بود و دو روز پیش از گزارش به اصطلاح مستقل که در اصل دروغی بیش نبود و توسط قطر تأمین ملی شده بود، زندان های سوریه را با اردوگاه آشویتز مقایسه کردند (۴). اگر ولید معلم افکار عمومی مردم سوریه را مخاطب خود قرار داد، ولی جان کری و هم پیمانانش با بقیه جهان و برای تحمیل تبلیغاتشان سخنرانی کردند.

مذاکرات ژنیو برای اخضر ابراهیمی فرصتی بود تا سوریه ای انعطاف ناپذیر را به روی صحنه بیاورد که مسؤول جنگ و در عین حال قربانی آن است. در نتیجه در انتظار عمومی جهان قربانیان به دژخیم تبدیل شدند. او پذیرفته بود که درباره تروریسم مذاکره کنند، ولی در عین حال درخواست کرد که موضوع دولت موقت نیز مطرح شود، سپس سوریه را متهم کرد که قانون بازی را رعایت نمی کند در حالی که بحث و جدل درباره تروریسم حتی به پشتیبانی آشکار از نمایندگی به اصطلاح «مخالفان» و جنایات جهاد طلبان رسید.

از وقتی که ایالات متحده سیاست خود را تغییر داده، اخضر ابراهیمی نیز تغییر روش داد و به اتهام زنی دائمی علیه سوریه پرداخت. روز ۱۴ مارچ، مقابل تجمع عمومی سازمان ملل متحد، او سوریه را متهم کرد که کمک های بشردوستانه بین المللی را نپذیرفته و مردم خودش را گرسنگی محکوم کرده است (۵). او وضعیت اردوگاه یارموک را نتیجه خواست سوریه برای تحمیل گرسنگی به فلسطینی ها دانست، ولی سپاسگذاری مقامات فلسطینی از سوریه را به خاطر پشتیبانی هایش و آنچه را که برای اردوگاه یارموک انجام داده بود به سکوت برگزار نمود. به ویژه، پیوسته اصرار داشت بگوید که جنگ حاضر دولت را در مقابل بخشی از شهروندانش قرار داده و برای این منازعه راه حل نظامی وجود ندارد و بر این اساس روی ده سال آماده سازی جنگ توسط غربی ها، شیوه راه اندازی عینی آن، گسیل مخفیانه تیراندازان ماهر به درعا و انتشار دروغپردازی درباره شکنجه کودکان، پرده استتار کشید و علاوه بر این حضور مبارزان خارجی را ندیده گرفت، در حالی که همین آقای ابراهیمی پیش از این، حضور ۴۰۰۰۰ نفر از آنها را به رسمیت شناخته بود. حتی اگر این رقم سه برابر کمتر از شمار واقعی باشد، باید دانست که این جنگ یک جنگ تجاوزکارانه است و کاملاً با آنچه طی سال های ۱۹۸۰ در نیکاراگوئه روی داد قابل مقایسه می باشد.

اگر به شکل مابعدی رویدادها را در نظر بگیریم، می بینیم که سوریه در پیروی از مشاورت های روسیه و در اعتمادی که به اخضر ابراهیمی داشته در اشتباه بوده است. انتخاب اخضر ابراهیمی به تنهایی نشان شکست آینده بود: در حالی که کوفی عنان که در گذشته همین مأموریت را به عهده داشت، از مقام خود استعفاء داد زیرا انجام مأموریت را به دلیل اختلاف در شورای امنیت ناممکن می دانست، در حالی که ابراهیمی با لبخند این مأموریت را پذیرفت، و سپس نقش فرستاده ویژه دبیر کل سازمان ملل متحد را با نقش فرستاده ویژه اتحادیه عرب جمع کرد. ناگفته نگذاریم و یادآوری کنیم که سوریه را به شکل ناعادلانه از اتحادیه عرب حذف کردند. در نتیجه او هم قاضی و هم طرف دعوا بود.

هنگام گزینش اخضر ابراهیمی در اگست ۲۰۱۳، من طی مقاله ای در یکی از روزنامه های مهم سوریه — وقتی که هنوز امتیاز نگارش مقاله در الوطن را نداشتم — درباره گذشته اخضر ابراهیمی نوشتم. در آن مقاله از مأموریت او به سال ۱۹۹۲ بین ده عضو شورای امنیت عالی مقام الجزائر توضیحاتی نوشتم. این مدعی دفاع از دموکراسی، نتیجه انتخابات دموکراتیک را باطل اعلام کرد و رئیس جمهور شاذلی بن جدید را به استعفاء واداشت و به جای او جنرال های جنوری را به قدرت رساند و موجب ده سال جنگ داخلی شد که مردم الجزائر از پیامدهای آن هنوز رنج می برند. ولی این روند منافع ایالات متحده را تأمین کرد.

در آن دوران، رئیس اسلامگرایان الجزائری، عباس مدنی، لائیک قلبی سوریه ئی به نام برهان غلیون را به عنوان مشاور سیاسی انتخاب کرد (رئیس آینده شورای ملی سوریه). شعبه اسلامگرای مسلح (که مجدداً در سال ۲۰۰۷ القاعده در مغرب اسلامی نامیده شد) با گروه مبارزان اسلامگرای مسلح لیبیا آموزش نظامی دید (سال ۱۹۷۷ القاعده لیبیا نامیده شد)، اغلب مبارزان این دو گروه، امروز در قطعات نظامی در سوریه به سر می برند. با نگرانی از نتایج چنین افشاءگری هائی، مقامات سوری با انتشار آن مخالفت کردند. به باور آنها، انتشار چنین مقاله ای، حتی از جانب روسیه، می توانست به معنای متارکه ای از سوی سوریه تلقی شود. در نتیجه من آن مقاله را در الجزائر، در کشور خود اخضر ابراهیمی، در الاخبار، دومین روزنامه الجزائری منتشر کردم (۷). که موجب برانگیختن طوفان عظیمی علیه او شد.

امروز نگاهی به میراث اخضر ابراهیمی بیندازیم: پیش از آن که در بر پا کردن جنگ داخلی در الجزائر شرکت کند، او معاهده طائف (۱۹۸۹) را برای اتحادیه عرب به امضاء رساند که موجب تجزیه لبنان به فرقه های مذهبی شد، حتی امروز دست به هر کاری می زنند به جز تلاش برای ایجاد دولتی مستقل. اخضر ابراهیمی همان فردی است که توافقات بن (۲۰۰۲) را به پیش برد — به نام ناتو — و موجب استقرار گروه کرزی و به قدرت رسیدن کرزی در کابل شد. سرانجام، وقتی پرونده مشهور هیأت نمایندگی سازمان ملل متحد را که نظارت بر عملیات حفاظت از صلح (۸) را به عهده داشت و آن را به نام خودش نامگذاری کرد، «مداخله بشردوستانه» که نام دیگری برای استعمار بود و هست را متداول ساخت. او به ویژه انحراف سازمان را قانونیت بخشید که از این پس قطعات مداخله قدرت های بزرگ جایگزین نیروهائی شد که می بایستی روی نتایج توافقات صلح بین طرفین دعوا مأموریت دیدبانی شان را انجام می دادند. او پیشنهاد می کرد که نظارت جهانی بر اساس نظریه مداخله و خدمات اطلاعاتی فراملی صورت بگیرد، و آن را «پشتیبانی از تصمیم» نامید، که بان کی مون آن را به ناتو واگذار نمود (۹).

از سوی دیگر، ابراهیمی هرگز در منازعات نه «مذاکره کننده» بوده و نه «میانجی». مأموریت او نیز با امضای بان کی مون چنین است که با بهره گیری از «هوشمندی ها و تجربیات فوق العاده اش» سوریه را به «انتقال سیاسی مبنی بر خواست های مردم سوریه» هدایت کند (۱۰). و «انتقال» در اینجا به معنای انتقال وضعیت جنگی به صلح نیست، بلکه انتقال به معنای تبدیل سوریه از کشوری مستقل به کشوری فرمانبردار بدون بشار اسد است.

اخضر ابراهیمی که خود را به عنوان مدافع قدیمی جهان سوم معرفی می کند، هرگز از مردم جهان سوم دفاع نکرده — و نه حتی از مردم خودش — و هرگز مناسباتش را با قدرت های بزرگ قطع نکرده و بی گمان شایسته احترامی نیست که ما برای او قائل هستیم.

ترجمه توسط حمید محوی

[Thierry Meyssan](#)

Source

[\(Al-Watan \(Syrie](#)

- [1] » [[Les États-Unis, premiers financiers mondiaux du terrorisme](#)],« par Thierry Meyssan, Al-Watan (Syrie), Réseau Voltaire, 3 février 2014.
- [2] » [[John Kerry's opening speech at the Geneva 2 Conference](#)],“by John F. Kerry, Voltaire Network, 22 January 2014.
- [3] » [[L'Union européenne tente de saboter la conférence de Genève 2](#)],« Réseau Voltaire, 21 janvier 2014.
- [4] » [[Les accusations de Carter-Ruck contre la Syrie](#)],« Réseau Voltaire, 21 janvier 2014.
- [5] » [[Briefing on Syria by Lakhdar Brahimi to the UN General Assembly](#)],“by Lakhdar Brahimi , Voltaire Network, 14 March 2014.
- [6] [*Islam and democracy : the failure of dialogue in Algeria* par Frédéric Volpi, PlutoPress, 2003 (p. 55 et suivantes.)
- [7] » [[Le Plan Brahimi](#)],« par Thierry Meyssan, El-Ekhbar (Algérie), Réseau Voltaire, 28 août 2012.
- [8] » [[Rapport du Groupe d'étude sur les opérations de paix de l'Organisation des Nations Unies](#)],« Nations Unies A/55/305, ou S/2000/809.
- [9] » [[Déclaration commune sur la collaboration des Secrétariats des Nations Unies et de l'OTAN](#)],« Réseau Voltaire, 23 septembre 2008 » .[Moscou regrette de voir l'ONU et l'OTAN signer un accord sans consulter la Russie](#)],« RIA-Novosti, 9 octobre 2008.
- [10] » [[Le secrétaire général nomme M. Lakhdar Brahimi, de l'Algérie, comme représentant spécial conjoint pour la Syrie](#)],« Nations Unies SG/SM/14471, 17 août 2012

«زیر چشمان ما»

۷۶مین واقعه نگاری سیاست بین المللی

« Sous nos yeux »

Le bilan de Lakhdar Brahimi